

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **RWE Transgas, a.s.**, se sídlem Praha 10 - Strašnice, Limuzská 12/3135, právně zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se ~~odmítá~~.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá vydání rozsudku, podle něhož by byl žalovaný povinen zdržet se nezákonného zásahu do žalobcových práv tak, že částečně zastaví správní řízení č.j. S 53/05 vedené před žalovaným, a to konkrétně v části předmětu řízení vymezeném v bodu 2 přípisu žalovaného č.j. S 53/05-4390/06/310 ze dne 7.3.2006 označeného jako „Oznámení o rozšíření předmětu správního řízení a sdělení výhrad Úřadu k jednání účastníka řízení – RWE Transgas“.

Žalobce shledává nezákonný zásah žalovaného v rozšíření předmětu řízení před žalovaným, ke kterému došlo shora specifikovaným úkonem žalovaného ze dne 7.3.2006. Podle žalobcovy podrobné argumentace, jež je obsahem žaloby, lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Žalovaný však vede řízení, jehož předmětem jsou i skutečnosti, k jejichž posuzování není příslušný. Žalovaný totiž dle žalobce není oprávněn posuzovat, zda je výše cen zemního plynu pro oprávněné zákazníky a výše ceny za uskladnění zemního plynu stanovená žalobcem oprávněná a v souladu se zákonem, a tedy není kompetentní k vedení správního řízení v části předmětu řízení vymezeném v bodu 2 shora specifikovaného úkonu žalovaného ze dne 7.3.2006. Zejména s poukazem na dikci § 11 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), § 1, § 17 a § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, v platném znění, a § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, v platném znění, žalobce dovozuje, že pravomoc zjišťovat, zda byly ceny žalobcem stanoveny vůči oprávněným zákazníkům v souladu se zákonem či nikoli, je oprávněn toliko Energetický regulační úřad a Státní energetická inspekce. Rozšířením předmětu řízení před žalovaným o posouzení této otázky žalovaný nezákonně zasáhl do žalobcových práv. Z těchto důvodů se žalobce domáhá vydání rozsudku, jímž by bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného částečně zastavit správní řízení č.j. S 53/05.

Z listin předložených žalobcem vyplývají následující pro soud rozhodné skutečnosti: žalovaný zahájil se žalobcem správní řízení č.j. S 53/05 oznámením ze dne 21.11.2005 pro podezření ze zneužití dominantního postavení podle § 11 odst. 1 ZOHS a čl. 82 Smlouvy ES. Možné porušení uvedených ustanovení žalovaný spatřoval ve stanovení rozdílných podmínek ve smlouvách upravujících bez objektivně ospravedlnitelných důvodů odlišně podmínky koupě a prodeje zemního plynu vůči provozovatelům regionálních distribučních soustav náležejících do holdingu RWE na straně jedné a nenáležejících do tohoto holdingu na straně druhé, které byly ve specifikovaném období v rámci kontraktace provozovatelům ze strany žalobce předkládány. Následně, tedy v průběhu správního řízení, došlo oznámením žalovaného ze dne 7.3.2006 k upřesnění a k rozšíření předmětu správního řízení. Rozšíření žalovaný opřel o skutečnost, že možné porušení shora uvedených ustanovení spatřuje mimo jiné v jednání žalobce, který tím, že v období leden, únor a březen 2005 v ceně za komoditu pro oprávněné zákazníky neuplatnil korekci vyplývající z efektu uskladnění levnějšího zemního plynu v podzemních zásobnících v roce 2004, a tím, že v roce 2005 cenu za uskladnění plynu pro kategorii oprávněných zákazníků stanovil ve stejné výši jako byla stanovena cena za uskladnění pro kategorii chráněných zákazníků, získal bez objektivně ospravedlnitelných důvodů částku ve výši nejméně 91,7 mil. Kč, která neměla být ze strany žalobce od oprávněných zákazníků požadována (bod 2 oznámení žalovaného). Nadále bylo správní řízení vedeno v rozsahu odpovídajícím takto rozšířenému předmětu.

Z přípisu žalobce ze dne 23.5.2006 i z vyjádření podaného k výzvě soudu žalovaným vyplývá, že správní řízení č.j. S 53/05 je dosud, tj. i po podání shora specifikované žaloby, vedeno i v rozšířené části podle bodu 2 oznámení žalovaného ze dne 7.3.2006.

Žalobce tedy shledává nezákonný zásah žalovaného v rozšíření předmětu správního řízení před žalovaným podle bodu 2 oznámení žalovaného ze dne 7.3.2006 a dožaduje se soudní ochrany podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Podle § 82 s. ř. s. je k podání žaloby legitimován každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo; taková osoba se může žalobou u soudu domáhat ochrany proti zásahu, trvá-li nebo trvají jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba je však nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s.ř.s.).

Soud se tedy nejprve zabýval otázkou, zda rozšíření předmětu správního řízení naplňuje pojem „zásah“ ve smyslu § 82 s.ř.s.; jen v takovém případě by totiž byla splněna podmínka žalobcovy aktivní legitimace, tím i základní podmínka řízení o žalobě podle § 82 a násl. s.ř.s., a teprve tehdy by bylo možno dále zkoumat přípustnost takové žaloby s ohledem na podmínky podávané z § 85 s.ř.s.

Pojem „zásah“ (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinárních východišek (srov. např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nález v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení v právní věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu v právní

věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky v právních věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení v právní věci sp. Zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem „zásah“ tak, že jím mohou být aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu. Může se tak jednat o jednorázový a protiprávní útok orgánů veřejné moci vůči základním ústavně zaručeným právům, který v době svého působení představuje trvalé ohrožení stavu po právu existujícího. Musí být zároveň splněna podmínka bezprostřednosti takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový „zásah“ považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procesním postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeným vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Právě uvedené pojetí našlo svůj odraz i v důvodech kodifikace řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu do s.ř.s. (§ 82 a násl. s.ř.s.). Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu s.ř.s. jde o další novou formu soudní ochrany ve správním soudnictví, jejíž osnova pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů, typicky různých policejních přehmatů, kde byla veřejností i soudní judikaturou pocíťována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Právní moc soudu tu byla formulována jen jako subsidiární; nastupuje tedy jen tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí.

Úkon správního orgánu v průběhu vedení správního řízení již principiálně právě uvedeným východiskům a důvodům kodifikace ochrany podle § 82 s.ř.s. a násl. neodpovídá. Chybí tu podmínka fakticity zásahu i trvalého ohrožení stavu po právu existujícího jinak než formalizovanou procedurou zakončenou vydáním správního rozhodnutí. Takový úkon uskutečněný v průběhu vedení správního řízení se rovněž nevyznačuje nepřezkoumatelností, a tedy před kodifikací ochrany podávané z § 82 a násl. s.ř.s. tu nemohla být dovozována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Ustanovení § 82 s.ř.s. sice *expressis verbis* mluví na jiný úkon správního orgánu než rozhodnutí, obsahově se však nemůže dotýkat ani jednotlivých úkonů v rámci správního řízení zakončeného rozhodnutím. Ty jsou totiž uskutečňovány podle procesních pravidel, jejichž dodržení je plně přezkoumatelné v rámci přezkumu rozhodnutí, jímž bylo správní řízení ukončeno.

Správní řízení, které vybočuje ze zákonných mezí, je jistě způsobilé porušit množství zaručených práv účastníků řízení. V rámci správního řízení jako procedury před správním orgánem (obdobně jako v rámci daňové kontroly, srov. argumentaci v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005), je-li v rozporu se zákonem, může dojít vždy přinejmenším k porušení veřejného subjektivního práva účastníka správního řízení na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby („status negativus“), vyplývajícího z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kromě toho může přicházet v úvahu i porušení práva na ochranu vlastnictví, zakotveného v článku 11

Listiny základních práv a svobod a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Součástí ústavně a mezinárodně chráněných práv vlastníka je i právo věc užívat, resp. jeho právo pokojně užívat svůj majetek. Je-li vedeno správní řízení, zákonitě tím rozsah práva vlastníka (účastníka řízení) užívat jeho věc omezuje. V případě řízení před žalovaným zahájeným podle ZOHS je však mimořádně významnou též otázka průlomu do práva na nedotknutelnost obydlí (srov. možnost žalovaného provádět šetření i v jiných než obchodních prostorách za podmínek podle § 21 odst. 5 ZOHS). Tyto důsledky zahájeného správního řízení soud principiálně nezpochybňuje.

~~Správní orgán vedením správního řízení a jednotlivými svými úkony v jeho rámci nepochybně uplatňuje státní moc. V důsledku toho je vázán článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Ani tuto skutečnost soud nepřehlídí a nezpochybňuje. Vyzdvihl-li princip subjektivního práva jednotlivce na všeobecnou ochranu svobodné sféry osoby, kam spadá i právo jednotlivce na takzvané informační sebeurčení (jen osoba sama je oprávněna rozhodnout o tom, jaké údaje o sobě poskytne) coby esenciální náležitost každého demokratického právního státu samotný Ústavní soud a deklaroval-li zřetelně potřebu tento princip dodržovat a chránit (srov. argumentaci v nálezu ze dne 20.11.2002 v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02), pak musí být i zdejší soud schopen nalézt v právě projednávané věci takové řešení, které žalobce v právě uvedeném směru nijak nezkrátí. Přizná-li přitom soud význam základní skutečnosti, ve vztahu k níž tak před ním učinil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, pak je třeba znovu zdůraznit, že každé správní řízení musí vyústit v soudem přezkoumatelné rozhodnutí, ať již rozhodnutí meritorní (v řízení před žalovaným typicky rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu – srov. § 11 odst. 2 ZOHS) či rozhodnutí přecení povahy (v řízení před žalovaným typicky rozhodnutí o zastavení řízení z toho důvodu, že se neprokázalo podezření ze spáchání správního deliktu – srov. § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, v takovém případě však s účinky hmotněprávními). Je-li postup žalovaného v rámci správního řízení pod kontrolou správního orgánu druhého stupně a následně pod kontrolou moci soudní v režimu § 65 a násl. s.ř.s., pak je pod takovou kontrolu principiálně zahrnuta i zákonnost veškerých úkonů uskutečněných správním orgánem v rámci správního řízení. Děje se tak přitom při přezkumu rozhodnutí vydaného v takovém správním řízení – primárně správním a sekundárně soudním. Tyto skutečnosti dle soudu odůvodňují závěr, že ani ochrana před porušením shora uvedených práv žalobce není nijak omezena.~~

Soud dodává, že jde o odlišnou situaci oproti daňové kontrole; samotný proces daňové kontroly totiž nemusí vždy vyústit v soudem přezkoumatelné rozhodnutí, a pro tuto odlišnost je aplikace týchž argumentů, jaké byly použity v žalobcem namítaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, omezená.

~~Přestože je tedy správní řízení vybočující ze zákonných mezí způsobilé porušit množství zaručených práv účastníků řízení, pak přezkum takového případného vybočení je primárně garantován opravnými prostředky, jimiž lze brojit proti rozhodnutí, jež nutně musí být ve správním řízení vydáno. Má-li přitom žalobce za to, že předmět řízení po jeho rozšíření podle bodu 2 oznámení žalovaného ze dne 7.3.2006 přesahuje pravomoc a příslušnost žalovaného, nechť těmito námitkami proti postupu žalovaného brojí řádným procesním postupem; zejména § 32 a násl. a § 53 a násl. správního řádu mu v tomto směru prostor poskytují. Je-li ochrana soudní ochranou sekundární a subsidiární k ochraně správní a je-li~~

navíc ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. ochranou subsidiární k ochraně podle § 65 a násl. s.ř.s., pak není důvodu žalobcovu zpochybnění oprávněnosti rozsahu předmětu správního řízení řešit soudem v době, kdy takové správní řízení ještě nebylo ukončeno.

Z právě uvedeného tedy soud uzavírá, že rozšíření předmětu správního řízení v jeho průběhu není z materiálního hlediska úkonem správního orgánu, na který by § 82 s.ř.s. principiálně dopadal.

Nadto § 82 s.ř.s. na takový úkon nedopadá ani z hledisek formálních. Má-li totiž soud (i zde s přihlédnutím k doktrinárním východiskům a shora specifikované judikatuře) shrnout základní podmínky, za jejichž kumulativního splnění má být ochrana podle § 82 s.ř.s. poskytována, pak jde o podmínky následující: zaprvé musí být žalobce přímo, tedy bezprostředně zkrácen, zadruhé se takové zkrácení musí týkat jeho konkrétních subjektivních veřejných práv, zatřetí se tak musí stát individualizovaným a konkretizovaným jednáním správního orgánu, přitom jiným jednáním než vydáním rozhodnutí, začtvrté musí jít o jednání nezákonné, zapáté musí být takové jednání zaměřeno přímo proti žalobci nebo musí být žalobce přímo zasažen v jeho důsledku a zašesté důsledky takového jednání musí trvat nebo musí hrozit opakování jednání, které je vyvolalo. Není-li přitom byt' jen jediná z právě uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

Soud se nejprve zabýval splněním prvních tří podmínek podávaných z § 82 s.ř.s., tj. zda rozšíření předmětu správního řízení představuje individualizované a konkretizované jednání správního orgánu, jímž by žalobce byl bezprostředně zkrácen na svých konkrétních subjektivních veřejných právech.

Je tedy třeba vyřešit otázku, jakých konkrétních subjektivních veřejných práv žalobce se úkonem žalovaného, kterým rozšířil již zahájené správní řízení, bezprostředně dotkl, resp. jakých konkrétních subjektivních práv byl způsobilý se bezprostředně dotknout.

Pokud žalobce shledává nezákonný zásah v samotném rozšíření správního řízení, pak takové rozšíření, materializované v doručeném oznámení o rozšíření správního řízení, je sice aktivním úkonem správního orgánu, právní sféru žalobcovu však nijak neměním. Do žalobcových práv jím není bezprostředně zasaženo, žalobce je toliko formálně zpraven o podezření ze spáchání správního deliktu po stránce věcné, tj. o tom, k jakým skutkovým zjištěním bude zaměřen proces dokazování, jenž bude ukončen vydáním rozhodnutí (jeho typ bude záviset na učiněných skutkových zjištěních). Hmotněprávní postavení žalobce není uskutečněním takového úkonu žalovaného bezprostředně determinováno, věcné rozšíření předmětu správního řízení ničeho nevypovídá ani o konečné právní kvalifikaci, ani o způsobu skončení správního řízení. Účastník řízení je po dobu správního řízení sice vázán řadou procesních povinností, avšak rozsah procesních povinností žalobce se oproti stavu před rozšířením předmětu řízení nijak nezměnil, samo doručení oznámení o rozšíření správního řízení, v němž je nezákonnost zásahu žalobcem shledávána, žalobce nijak bezprostředně neomezilo. Takové omezení by nejvýše mohlo přicházet v úvahu typicky až v souvislosti s uplatňováním vyšetřovacích oprávnění žalovaným a tomu odpovídajících povinností žalobce vyplývajících z § 21 odst. 5 a 6 ZOHS (povinnost podrobit se šetření žalovaného, povinnost poskytnout žalovanému podklady a informace a umožnit jejich prověření, m.j. umožněním vstupu do obchodních prostor žalobce a nahlížení do žalobcových obchodních knih a jiných

záznamů, podat žalovanému vysvětlení) a z § 21 odst. 7 ZOHS (povinnost žalobce reagovat na výzvy žalovaného uskutečněné v průběhu správního řízení). Žalobcova sféra subjektivních veřejných práv by tedy mohla být konkrétně dotčena až uskutečněním jednotlivých výzev ke splnění povinností podávaných z § 21 odst. 5, 6 a 7 ZOHS, resp. plněním na ně navazujících povinností. Soud však považuje za důležité, že tato vyšetřovací oprávnění a tomu odpovídající povinnosti soutěžitelů nejsou vázány na osobu účastníka řízení; povinnosti podle těchto ustanovení má kterákoli fyzická a právnická osoba, která je soutěžitelem definovaným v § 2 odst. 1 zákona, nikoli tedy jen ten soutěžitel, vůči němuž je vedeno správní řízení, tj. „vyšetřovaný“ či „podezřelý soutěžitel“. Tato vyšetřovací oprávnění a tomu odpovídající povinnosti soutěžitelů nejsou však navíc a priori vázány ani na zahájené správní řízení. Podle § 20 odst. 2 ZOHS lze přiměřeně aplikovat shora uvedená ustanovení i v rámci průběžného výkonu správního dozoru mimo správní řízení (§ 20 odst. 1 písm. a/ ZOHS; právě takové úkony mimo správní řízení by ostatně mohly představovat „zásah“ podle § 82 s.ř.s.). Nejsou-li jednotlivá vyšetřovací oprávnění žalovaného a tomu odpovídající povinnosti žalobce, jimiž by se mohl projevit shora uvedený zásah do práva na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby („status negativus“) či porušení práva na ochranu vlastnictví, vázána na zahájení správního řízení, tím spíše se ve vztahu k těmto žalobcovým povinnostem nemohlo na jeho postavení ničeho změnit věcným rozšířením předmětu již zahájeného správního řízení. Klíčovou pro právě projednávanou věc z pohledu žalobce je však skutečnost, že (jde-li o úkony v rámci správního řízení), jde o úkony, které jsou, jak již bylo shora zdůrazněno, přezkoumatelné řádným procesním postupem.

Oznámení o rozšíření předmětu správního řízení sice může představovat úkon pro futuro apelativního charakteru, neboť žalobce může očekávat, že na něj coby účastníka správního řízení budou následně kladeny jednotlivé požadavky i ve vztahu k rozšířenému předmětu správního řízení, žalobcovo právní postavení se doručením tohoto oznámení nijak nemění. Soud považuje takové oznámení za úkon sice formálně nezbytný, obsahově však informativní, kterým se žádná práva žalobce nezkracují, tj. proti jeho vůli se mu neodnímají ani neomezují, a to ani bezprostředně (přímo), ani zprostředkovaně (nepřímo). K takovému dotčení žalobcovy sféry může dojít až rozhodnutím správního orgánu, k němuž správní řízení, v němž došlo k doručení uvedeného oznámení, vždy směřuje. Proti němu má však žalobce právo opravného prostředku (podle § 61 správního řádu rozkladu); žalobci rovněž za splnění podmínek podávaných ze s.ř.s. svědčí možnost soudní ochrany podle § 65 a násl. s.ř.s.

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že věcné rozšíření předmětu správního řízení je sice adresným (osobním) aktem ve vztahu k účastníkovi správního řízení, avšak tento akt sám o sobě bezprostředně nemění právní poměry zasazené osoby, tj. účastníka řízení. Rozšíření předmětu správního řízení přímé individualizované a konkretizované účinky do subjektivních veřejných práv účastníka správního řízení nemá, představuje jednu z formálních podmínek vedení řízení určitého rozsahu a ohledně určitého předmětu a pouze vytváří základní podmínku pro vedení správního řízení a vydání rozhodnutí v jeho rámci.

Je-li v případě samotného věcného rozšíření předmětu správního řízení vyloučen dopad do subjektivních veřejných práv účastníka správního řízení, pak není kromě podmínek materiálních splněna ani základní formální podmínka vedení řízení o žalobě podle § 82 s.ř.s. Takový úkon správního orgánu není „zásahem“, proti němuž by bylo možno žalobou podle § 82 s.ř.s. brojít.

Není-li tedy rozšíření předmětu správního řízení ze shora podaných materiálních ani formálních důvodů zásahem podle § 82 s.ř.s., není splněna podmínka řízení podle § 82 s.ř.s.,

přítom tento nedostatek je nedostatkem neodstranitelným. Tato skutečnost je důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Proto soud žalobu odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 1. června 2006

Za správnost vyhotoveno
Karoline Maršalová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu